

Pravda alebo Lži (6. časť) - Biblia, kroniky a falšovanie chronológie

Laura Knight Jadczyk

Cassiopaea.org

Preklad: NaSeveru.org

Biblia je pozoruhodná kniha: kniha, ktorá tvrdí, že je neomylná; ktorá sa usiluje o absolútnu autoritu nad myslou a telom; ktorá vyžaduje bezpodmienečné odovzdanie sa všetkým svojim nárokom na trest večného zatratenia, je mimoriadnou knihou, a preto by mala byť podrobená *mimoriadnym rozborom*.

Ale nie je.

Kresťanskí kňazi ani židovskí rabíni nesúhlasia s uplatňovaním tých istých testov na Bibliu, ako sú aplikované na iné knihy.

Prečo?

Pretože to pomôže biblii? To nemôže byť ono.

Pretože by to mohlo ublížiť Biblii? Nedokážeme si predstaviť žiadny iný dôvod.

Pravdou je, že Biblia je: Zbierka spisov neznámeho dátumu a autorstva vydaná do angličtiny z predpokladaných kópií predpokladaných originálov, bohužiaľ stratených.

Napísal tak M. M. Mangasarian, bývalý kongregacionalista a presbyteriánsky minister, ktorý študoval na Princetonskom teologickom seminári a veľmi skoro za svojho života sa vzdal kresťanskej príslušnosti a pokračoval v pozoruhodnej kariére ako zástanca slobodného myslenia.

Včera mi padol do oka pri čítaní tento nadpis článku: Oxfordský vedec prináša ostrú kritiku náboženstva. Zdá sa, že Richard Dawkins, autor Slepého hodinára, spustil novú salvu proti „skutočným veriacim“.

Dawkins namieta, že rozšírenosť náboženstva napriek nedostatku jeho zjavných výhod naznačuje, že nešlo o evolučnú adaptáciu. [...] Spoločnosť poskytuje živnú pôdu pre vírus náboženstva tým, že označuje deti náboženstvom svojich rodičov. Deti zase absorbujú tieto presvedčenia, pretože sú k tomu vedené.

Aj keď sa všade vyskytuje, podľa Dawkinsa náboženstvo nie je všeobecne prospešné. Dawkins odmietol teóriu mnohých svojich súčasníkov a argumentoval, že náboženstvo nepomohlo ľuďom prispôbiť sa alebo prežiť. Okrem toho, že náboženstvo slúži ako zdroj útechy, neposkytuje žiadnu ochranu pred chorobami alebo fyzickými hrozbami.

Osoba, ktorá čelí levovi, sa neupokojí, keď sa jej hovorí, že je to králik, povedal Dawkins. Podľa Dawkinsa náboženstvo poskytuje nielen falošné pohodlie, ale aj to, že aktívne ľudí rozdeľuje a škodí. Dawkins uviedol, že deti, ktorých rodičia boli označení za kresťanov alebo moslimov, čelia diskriminácii spojenej s týmito štítkami. Dawkins poukázal na príklad protestantských fundamentalistov v Belfaste, ktorí pľuli na mladé katolícke dievčatá len preto, že ich rodičia označili za katolíkov.

Dawkins tu má pravdu. Aj keď nesúhlasím s jeho myšlienkami, ktoré propagujú

existenciu iba ako dôsledok „náhodnej mechanickosti vesmíru“, musím povedať, že sa zamerlal na rozhodujúci prvok náboženstva - alebo kultu - ako ho poznáme v našich časoch : že je to vírus a v tomto prípade smrtiaci. Dawkins dosť výstižne poukazuje na to, že náboženstvo je spoločenská norma, ktorá vychádza z psychologických tendencií detí. Je to ich *jedinečná poslušnosť*, ktorá ich robí zraniteľnými voči vírusom a červom, uviedol Dawkins.

Ich jedinečná poslušnosť. Náboženstvo je forma nátlaku k poslušnosti a la Machiavelli.

Pokiaľ ide o využitie náboženstva pre politické ovládanie, vždy treba mať na pamäti pri čítaní Machiavelliho, že písal svoju malú knihu na základe toho, čo *považoval za bežné praktiky* rôznych „kniežat“ svojej doby. Videl, čo funguje a čo nie, a zostavil metódy vo svojej knihe *na základe historického precedensu*.

Niektorí odborníci tvrdia, že Machiavelliho kniha nebola ani tak „radami“, ako skôr satirickým komentárom korupcie bohatých a mocných.

Veci sa rozhodne ani trochu nezmenili od jeho čias.

Keď vezmeme do úvahy myšlienku, že naše dejiny, tak ako ich prezentuje judaizmus v Starom zákone a kresťanstvo v Novom zákone, nehovoriac o histórii vývoja kresťanstva až do stredoveku, sú úplne falošné, určite sme odradený zdanlivou nemožnosťou propagácie a udržiavania takého obrovského klamu.

Zdá sa, že mnoho literárnych kritikov si myslí, že [hocijakú] hypotézu o nejasných a vzdialených otázkach histórie možno vyvrátiť jednoduchou požiadavkou na predloženie väčšieho množstva dôkazov, ako v skutočnosti existuje. [...] Ale skutočným testom hypotézy, ak sa nedá preukázať, že je v rozpore so známymi pravdami, je počet skutočností, s ktorými koreluje a ktoré vysvetľuje. [Cornford, Origins of Attic Comedy]

Hans Conzelmann, profesor štúdií Nového zákona v Tottingene pripustil, že kresťanská komunita naďalej existuje, pretože *závery kritického štúdia Biblie sú z veľkej časti zamlčané*.

Joachim Kahl, ktorý ako absolvent teológie na Phillipsovej univerzite v Marburgu poznamenal, že „Neznalosť väčšiny kresťanov je do značnej miery spôsobená obmedzenými informáciami poskytnutými teológmi a cirkevnými historikmi, ktorí

poznajú dva spôsoby utajenia *škandalózných faktov* svojich kníh. Buď prekrútia realitu na jej pravý opak, alebo ju zamlčia. “

Dr. Johannes Lehman, spoluprekladateľ moderného vydania Biblie poznamenal: „Evanjelisti sú tlmočníci ale nie životopisci; neosvetlili to, čo s pribúdajúcimi generáciami stmavlo, ale zatemnili aj to, čo bolo stále svetlé. Oni nepísali históriu ale *tvorili dejiny*. Nechceli podávať správy, len ospravedlniť písmo.“

„Pôvodné texty“, ktoré sa tak často spomínajú v teologickom puntičkárstve, neexistujú. Existujú len prepisy, ktoré vznikli *medzi štvrtým a desiatym storočím*. A to sú prepisy prepisov, z toho asi pätnásť stovák, a *ani jeden sa nezhoduje s ostatnými*. Narátaných je viac ako osemdesiattisíc variácií. *Neexistuje jediná stránka „pôvodných textov“ bez rozporov*. Zistilo sa, že najvýznamnejší z nich, *Kódex Sinaiticus* obsahuje šesťnásťtisíc korekcií, ktoré možno vysledovať až k siedmim korektorom. Títo korektori vykonali svoje „korekcie“, pretože každý z nich chápal verše odlišne a transformovali funkcie podľa toho, čo považovali za potreby doby.

Dr. Robert Kehl z Zürichu píše: „Rovnakú pasáž často “opravil” jeden korektor v jednom zmysle a okamžite “rekorigoval” v opačnom zmysle druhý, úplne podľa toho, *aký dogmatický pohľad bolo treba na príslušnej škole obhájiť*. V každom prípade už došlo k chaotickému textu a neopraviteľnému zmätku v dôsledku individuálnych „opráv“, *ale ešte viac zámerných*. “

Otec Jean Schorer, dlhoročný duchovný poradca katedrály Saint-Pierre v Ženeve, dospel k záveru, že teória božskej inšpirácie Biblie je v takom rozpore s najzákladnejšou a elementárnou vedomostnou základňou normálneho ľudského rozumu, a je tak zjavne vyvrátená samou Bibliou, že iba *neznalí ľudia ju môžu obhajovať*, zatiaľ čo by tomu uverili iba *ľudia úplne zbavení akejkoľvek kultúry*.

Dr. Robert Kehl v diele *Religion des modernen Menschen* píše:

Väčšina veriacich v Bibliu má naivné presvedčenie, že Biblia vždy existovala v podobe, v akej ju čítajú dnes. Veria, že Biblia vždy obsahovala všetky časti, ktoré sa nachádzajú v ich osobnej kópii Biblie. Nevedia – a väčšina z nich ani nechcú vedieť – že asi počas 200 rokov nemali prví kresťania okrem Starého zákona nijaké „písmo“ a že ani starozákonný kánon nebol definitívne ustanovený v časoch raných kresťanov, ...

...že písomné verzie Nového zákona vznikali len dosť pomaly, že dlho nikto nespíval o tom, že tieto novozákonné spisy budú považované za Sväté písmo, že s odstupom času vznikol zvyk čítať tieto spisy pri kongregáciach, ale že ani potom sa nikomu nespívalo, že sa s nimi bude zaobchádzať ako s Písmom svätým s rovnakým postavením, ako má Starý zákon, že táto myšlienka napadla ľuďom najskôr, až keď medzi sebou bojovali rôzne frakcie kresťanstva, a oni cítili potrebu byť schopní podprieť sa niečím záväzným, že týmto spôsobom ľudia začali považovať tieto spisy za sväté Písmo až okolo roku 200 po Kr.

Povedzme len to, že pri skúmaní tohto procesu vývoja „Svätého písma“ a samotného kresťanstva tam nenájdeme nič z „Ducha Svätého“. To je jasný fakt. A veľa ľudí v „biznise“ náboženstva to vie.

Napriek tomu majú naše vysoké školy vo všeobecnosti špeciálny fakultný prídok pre výučbu teológie, ktorý je financovaný z daňových poplatníkov, či už kresťanských alebo židovských.

Jeden predpokladá, že študenti, ktorí študujú túto teológiu, majú prístup aj k ďalším štúdiám, ako napríklad matematike, jazykom, prírodovedám atď. Potom sa natíska otázka: aké čudné skreslenie, aká nepochopiteľná korupcia sa odohráva v mysliach ľudí, takže úplne oddelia svoje akademické vedomosti od toho, čo počujú kázať na nich z kazateľnice? *Aký druh vymývania mozgov môže tak efektívne spôsobiť, že sa zabudne na najjednoduchšie fakty?*

Ako sa to stane?

Pre logického a inteligentného človeka je doslova ohromujúce, že rozprávka o Biblii – ako Božom slove – pretrvala tak dlho. Nie je nič, s čím by sme to mohli porovnávať za celých sedemtisíc rokov ľudskej histórie, o ktorých sme si vedomí. Nazvať to všetko „hromadou klamstiev“ sa zdá byť dosť tvrdé, ale čoraz viac je zrejmé, že je to určite zámerne zavádzajúce. A v takom prípade, ako to teda máme nazvať?

Všetky tieto problémy prirodzene viedli k mnohým zaujímavým teologickým riešeniam. Je úžasné, ako kreatívni môžu byť skutoční veriaci, keď sa stretnú s faktami, že tá či oná myšlienka, ktorú majú tak dlho, už nie je obhájitelná.

Kresťanskí teológovia tvrdia, že Ježišovo učenie (ktoré je ustanovenou

náboženskou dogmou) je *bezpodmienečne platné*. Rudolf Augstein sa pýta: „... Akým právom sa kresťanské cirkvi odvolávajú na Ježiša, ktorý neexistoval v podobe, v akej tvrdia, na doktríny, ktoré neučil, na absolútnu autoritu, ktorú neudelil, a na synovstvo s Bohom, ktoré si nikdy nenárokoval? “ [*Jesus Menschensohn*, Mníchov, 1972]

Keď poodstúpime od tejto situácie, jednu vec, ktorú vidíme je to, že prorocstvo je v centre žido-kresťansko-islamskej tradície. Proroci týchto náboženstiev tvrdili, že sú v priamom kontakte so Stvoriteľom vesmíru a zdá sa, že tento tvorca bol mimoriadne „osobný“ v tom zmysle, že má osobné črty, rozmery, záľuby a nevôle. Jeho proroci sú prirodzene privilegovaní poslovia, ktorí prijímajú jeho božské zjavenia a tieto zjavenia rozdeľujú ľudstvo na tých, ktorí im veria, a na tých, ktorí neveria. Tí, ktorí to nerobia, sú samozrejme zatratení.

Zdá sa, že všetky „primitívne“ alebo preliterátne kultúry mali určitú formu kodifikovanej komunikácie medzi duchmi a živými. Tento jav sa zdá byť v starovekom svete univerzálny a bol odsúdený až začiatkom monoteizmu okolo roku 1000 pred naším letopočtom.

Keď Jahve prehovoril svojimi kanálmi, boli títo nazvaný prorokmi a ich činnosť bola „božská inšpirácia“. Keď to urobil ktokoľvek iný, bola to nekromancia alebo démonické vlastníctvo, alebo dokonca totálne klamanie. Bolo to zjavne preto, pretože Jehova / Jahve bol vyhlásený za jediného boha, a títo ďalší „bohovia“ už nesmeli ďalej existovať, preto každý, kto tvrdil, že ich počuje, klamal.

To si samozrejme kladie otázku, prečo boli ľudia usmrcovaní za klamstvo o komunikácii s bohmi, o ktorých sa tvrdilo, že neexistujú? A ak skutočne existovali a skutočne komunikovali, tak ako bol aj Jahve, aký status to naznačuje pre Jahveho, pretože to bol on, kto tvrdil, že je jediný boh, a že to bola pravda jednoducho preto, lebo Jahve to povedal prostredníctvom *svojich kanálov*? Veľmi kuriózne.

V šiestom storočí pred naším letopočtom bolo známe, že trácke dionýzské kulty používali šamanov ako tranzové kanály na komunikáciu s duchmi, ktoré boli vtedy známe ako theoi alebo bohovia: zosobňujúce nesmrteľné bytosti s nadľudskými schopnosťami. Niektorí odborníci tvrdia, že racionalistická filozofia sa zrodila z dionýzskych, orfických a eleusínskych tajomných kultov zasvätených komunikácii od týchto bohov; určite veľa starogréckej filozofie bolo presiaknuté týmito

tajomstvami, najmä filozofie Pytagorasa, Herakleita a Platóna.

To samozrejme prináša otázku, ako by tieto „kanálom“ komunikované informácie mohli byť základom racionalistickej filozofie, keďže nebolo čo komunikovať cez kanál? Mohla by to byť iba postupnosť myšlienky, že Jahve / Jehova existuje ako jeden boh, a len on jediný? Len ako ďalší krok, ktorý pozbavil skutočné poznatky o našej realite zo života ľudí?

V Platónovej knihe *Theages* Socrates priznáva: „Vďaka láske bohov som bol od detstva navštevovaný polobožskou bytosťou, ktorej hlas ma občas odrádza od nejakého podniku, ale nikdy ma nesmeruje k tomu, čo mám robiť.“

Grécke veštiarne v Dodone a Delfách a na ďalších iných miestach prorokovali tak, že sa veštkyne ponorili do tranzu, počas ktorého boli posadnuté netelesnými duchmi; niektoré zo slávnych boli spojené iba s jedným duchom alebo tým, čo by sme dnes nazvali „spirit-sprievodca“. Veštcovia často žili v jaskyniach a verili, že duchovia, s ktorými komunikovali, k nim prichádzali z podsvetia cez pukliny v skalách.

Najzaujímavejšou vecou zo všetkého je skutočnosť, že Pytagoras používal niečo ako dosku Ouija už v roku 540 pred naším letopočtom: „mystický stolček“ na kolieskach sa pohyboval okolo a ukazoval na znamenia, ktoré potom interpretoval sám filozof alebo jeho žiak Philolaus. Až do dnešných dní sú záhady Pytagorejcov predmetom intenzívneho záujmu vedcov aj mystikov. A tu sa zdá, že existujú dôkazy o tom, že pokročilé znalosti Pytagorasa mohli byť získané prostredníctvom Ouija!

V časoch, keď Rimania dobyli Grécko, sa racionalistické hnutie už obracalo proti tým, čo boli v spojení s duchmi. Cicero, rímsky racionalista, ktorého si prvotní cirkevní otcovia veľmi ctili, hromžil proti týmto spojeniam s duchmi alebo nekromancii z dôvodu, že išlo o príšerné pohanské rituály. Grécky racionalizmus a monoteizmus urobili na chvíľu *pas de deux*, ale racionalizmus v skutočnosti rozšíril argument o myšlienku, že neexistuje boh, neexistujú duchovia, a nič neprežije smrť fyzického tela, takže skutočne neexistuje nikto na „druhej strane“ s kým by bolo možné hovoriť, tak prečo sa trápiť?

Racionalizmus bol pre monoteizmus užitočný, pokiaľ pomohol zvrhnúť pohanské kulty, ale akonáhle sa ustanovilo kresťanstvo, racionalizmus sa stal kacírstvom. Veda bola „oživená“ v renesancii a dospela k názoru, že celá náboženská vec je

podvodná hra, a to je vlastne súčasný vedecký názor na tento fenomén v súčasnosti. A určite sa zdá, že veda je v tomto bode oprávnená. Ale aj Richard Dawkins pripúšťa, že existuje určitá náboženská kvalita, ktorá charakterizuje vedecké javy. Pocit transcencie je niečo, čo zdieľajú aj tí, ktorí sa nenazývajú náboženskými, hovorí Dawkins.

Ale samozrejme, Dawkins nejde nad rámec špekulácií o MATERIÁLNOH svete. Pre neho nie je čo brať do úvahy, okrem toho, čo existovalo PO Velkom tresku. Ostatní vedci v iných disciplínach zvažujú problémy toho, čo sa stalo PRED Velkým treskom a čo sa môže diať, čo nedokážeme vnímať z úrovne našej reality. Ďalšia položka zo včerašých správ: Profesor uvažuje o paralelných svetoch;

Môžete sa cítiť inšpirovaní úžasom alebo sa cítiť bezvýznamný, keď ste si v stredu popoludní vypočuli prednášku Maxa Tegmarka na univerzite v Delaware o pravdepodobnosti existencie paralelných vesmírov, ktoré napodobňujú alebo sa líšia od nášho. Tegmark, profesor fyziky a astronómie na Pensylvánskej univerzite, diskutoval o multivesmíre (viac ako jednom „uni-“ verze) so skupinou viac ako 50 začínajúcich fyzikov a s rôznymi filozofickými, biologickými a prírodovednými odborníkmi na prednáške Katedry fyziky a astronómie UD.

Vaša reakcia samozrejme závisí od vášho uhla pohľadu. Ak sa stále vzpierate z protiintuitívnej skutočnosti, že Zem sa nenachádza v strede vesmíru - nehovoriac o Slnečnej sústave; že naša Slnečná sústava je zastrčená v nejakom nejasnom vonkajšom ramene mliečneho víru hviezd; a že naša galaxia je iba jednou z myriád rútiacich sa pri obrovských rýchlostiach cez ľadový a ľahostajný priestor - Tegmarkove teórie, že niekde vonku pravdepodobne existuje viac verzií samého seba, spôsobujú, že staromódny zdravý rozum sa zdá byť ešte irelevantnejší.

“Môže existovať najmenej tisíc paralelných vesmírov,” povedal Tegmark svojmu publiku. Všetko je založené na najnovších meraciach schopnostiach a matematických rovniciach, ktoré fyzici vytvorili za posledných pár rokov. [...]

Inými slovami, pohania možno na niečo kápli. Táto myšlienka paralelných vesmírov má vážne následky, ku ktorým sa nakoniec vrátíme, ale nateraz sa pokúsme zostať v kurze a postupovať trochu chronologicky. Chronológia je koniec koncov to, čo sa tu snažíme pochopiť!

Kresťanské náboženstvo a jeho odnože *New Age* sú hlavnými navrhovateľmi mnohých scenárov o konci sveta, ktoré tak dôverne poznáme. Scenáre o konečných časoch pochádzajú väčšinou zo súboru apokalyptických, eschatologických spisov Nového a Starého zákona. Práve v záverečnej knihe *Jánova Apokalypsa* sa nachádzajú najpozoruhodnejšie a symbolické predstavy o konci sveta.

Je to ťažké dielo na pochopenie. Pravdepodobne žiadny iný spis v histórii nebol dôkladnejšie preskúmaný a interpretovaný širšie. Je to legenda o konci sveta, príbeh súdneho dňa s množstvom špeciálnych efektov virtuálnej reality. Je to inšpiratívna studňa šílených prorokov, chrličov chrliacich z kazateľnice, apokalyptických enochiánskych kúzelníkov, fanatických skutočných veriacich, tvorcov béčkových filmov a podvodných predajcov všetkých foriem a druhov.

Znamená to, že môžeme úplne odmietnuť Jánovú Apokalypsu a ďalšie proroctvá? Bolo by pekné si to myslieť, ale ako sme už poznamenali, aj keď oficiálna kultúra vždy zasahuje, aby napravila následky škôd a robí to, oh, tak starostlivo! Aj keď je vyššie uvedené dostatočne správne z hľadiska mnohých a rozmanitých interpretácií, ktoré boli dané tejto *Matke všetkých proroctiev o konečných časoch*, nemá ale zmysel vyhadzovať s kúpeľom aj dieťa. Ktokoľvek, kto má oči a uši a má dva strieľajúce neuróny, môže vidieť, že niečo tu nesedí v našom svete, v našej realite, a keď sa to stane videné a keď sa začnú klásť otázky, ktoré potom vedú k výskumu, dospejeme k názoru, že niečo sa naozaj stane!

To samozrejme NEZNAMENÁ, že nasledovanie jedného alebo druhého náboženstva zmierni niečo, čo sa v prírodnom svete vyskytne, podľa vedeckých princípov.

Zdá sa byť pravdou, že autori Starého aj Nového zákona nemohli len tak zahodiť ústne tradície. S vedomím toho, ako je možné históriu mýtizovať a potom historizovať a tvoriť hocijaké ich kombinácie sa môžeme na Písmo pozeráť iným pohľadom. Môžeme predpokladať, že musela existovať skutočná osoba, okolo ktorej bola legenda o Ježišovi - mýtizovaná história - omotaná.

Môžeme predpokladať, že učil niečo dôležité a dramatické, že to malo taký vplyv. Môžeme tiež predpokladať, že tento „vplyv“ bol v určitom okamihu považovaný ako užitočný politický nástroj. Toto zdôrazňuje skutočnosť, že pokiaľ ide o vedeckú podstatu našej reality a naše pozorovania súčasnej doby, ako aj rozsiahly

historický prehľad, bez ohľadu na to, čo skutočne robil a hovoril, bolo to nepochybne prekrútené, znehodnotené a dôrazy presunuté pomerne predvídateľnými spôsobmi.

Prví kresťania údajne verili, že koniec sveta a objavenie sa ich Mesiáša je bezprostredne blízko. Hovorí sa nám, že od prvých dní organizovanej cirkvi bolo očakávanie milénia - tisícročnej vlády navráteného Krista - v rozpore s cirkevnou politikou, ktorá v novej cirkevnej hierarchii rýchlo rástla.

V dnešnom Turecku muž menom Montanus tvrdil, že zažil víziu nebeského Nového Jeruzaléma, ktorý sa chystá zostúpiť na zem. Montanus a jeho myšlienka boli vnímané ako hrozba pre cirkevnú autoritu. V roku 215 n. L., Hippolytus obvinil v veriacich v Montanizmus z kacírstva vrátane počúvania zjavení od vidiacich žien. Montanizmus sa šírila ďalej, najmä po Tertuliánovi - vynikajúcom právnikovi, ktorý sa narodil v Kartágu a konvertoval na kresťanstvo v roku 196 po Kr. - a pripojil sa k hnutiu. Aj on uviedol víziu tohto nebeského mesta zostupujúceho z neba, metaforu, ktorá pretrváva po celé storočia.

Všadeprítomnosť tejto vízie je zaujímavá z mnohých dôvodov, najmä keď sa vezme do úvahy možnosť, že títo prví kresťania mohli interagovať s hyperdimenzionálnymi realitami. Zatiaľ čo niektoré gnostické skupiny „zduchovňovali“ udalosti predpovedané v Apokalypse, stále existovali tí, ktorí trvali na tom, že tento raj je celkom skutočný a fyzický a môže existovať na Zemi. Táto myšlienka sa stala známou ako chiliazmus, forma apokalyptického videnia, ktorá zobrazovala tisícročie ako fyzické a materiálne obdobie.

Gnostický prorok menom Cerinthus predpovedal, že bude existovať pozemské Kristovo kráľovstvo a že ľudské telo, ktoré bude opäť obývať Jeruzalem, bude predmetom túžob a potešenia. A dodal: „Kristovo kráľovstvo by ... spočívalo v uspokojení žalúdka a ešte nižších orgánov, v jedení, pití a svadobných pôžitkoch.“ Jeden spisovateľ opísal Cerinthus a jeho nasledovníkov poznámkou: „Medzi jeho podporovateľmi bolo za týmto účelom veľké nadšenie ...“ Bez pochyb.

Mnoho chiliastov verilo, že v tisícročí bude uspokojená všetka fyzická túžba, že muži budú považovať všetky ženy za krásne a budú sa chcieť zúčastňovať na telesných pôžitkoch. Iní učili, že ženy vynosia veľa detí, ale bez bolesti pri pôrode alebo dokonca bez sexuálnych nepríjemností. Je možné poznamenať, že vo vízii milennialistov je vlákno sexuálnych narážok, ktoré sa - v priebehu storočí -

objavovalo znova a znova.

Je celkom jednoduché vidieť v „zárodku“ primitívneho chiliasmu ranokresťanských myšlienok koncept Časových Slučiek a hyperdimenzionálnej reality, ako aj myšlienku cyklických katastrof, ktoré signalizujú koniec aj začiatok „svetov“. Zdá sa však, že v tomto ranom kresťanstve bolo ešte niečo iné, čo robilo problémy cirkevným otcom, ktorí sa zaoberali kodifikáciou dogiem a budovaním ďalekosiahlej cirkevnej ríše. Pretože „horúčka konečného času“ sa nedala vymazať, bola kodifikovaná ako „verte v naše dogmy“ a pôjdete do neba v konečnom čase. Stane sa to iba raz a my sme agentmi boha, ktorý má zničiť všetkých, ktorí nepatria do nášho klubu. “

Otázka znie: ak prvotní cirkevní otcovia vylúčili z kresťanstva „primitívny chiliazmus“, čo EŠTE iné odstránili? Ako už bolo uvedené, to, čo dnes poznáme ako kresťanstvo, je podľa mnohých odborníkov iba čosi viac ako zlúčenie mnohých mýtických predstavení témy umierajúceho a vzkrieseného boha. Viac ako čokoľvek iné odráža tammuzskú drámu s veľkým prekrytím vtedajšieho egyptského náboženstva.

Znovu a znovu sa vraciame k otázke: „ako to mohli urobiť?“ Zdá sa nemožné si vôbec predstaviť taký podvod, ktorý by bol spáchaný na celom západnom svete. Ako však bolo uvedené, štúdium histórie nie je statické. Každý deň prináša objavy, ktoré rozširujú naše porozumenie a poskytujú nám lepší kontext, v ktorom môžeme umiestniť podrobnosti, ktoré už máme. A veľmi často, keď umiestnime „napísanú“ históriu do kontextu toho, čo nám veda musí ukázať, jednoducho sa k nej nehodí. A práve vtedy si musíme začať klásť vážne otázky.

Namiesto predpokladu, že nám naši predkovia neklamú, mali by sme sa pýtať, prečo to bolo tak, že verili tomu, čo robili, a odovzdali to ďalej ako svätý príkaz? Určite si môžeme myslieť, že rodič, ktorý odovzdáva svojim deťom určité myšlienky, ktoré sú „faktické“, pokiaľ vie, neklame sám o sebe. Len nemusí vedieť pravdu. Výsledkom však je, že klamstvá sa hromadia na klamstvách a naše chápanie nášho sveta sa stáva iba čosi viac ako šepkaný rozhovor vedený okolo 100 alebo viac ľudí, na konci ktorého konečné vyjadrenie vôbec nesúvisí s pôvodným.

Na tomto mieste by sme chceli poznamenať kurióznu sériu poznámok pololegendárneho alchymistu Fulcanelliho na prvých stranách jeho knihy *Obydlia*

filozofov. Už vo svojich prvých vetách nám hovorí, že medzi učencami i laikmi panuje hrubá mylná predstava o stredoveku odvodená z písomnej histórie, ktorá nie je podložená dôkazmi.

Dejiny nám hovoria, že doba temna bola obdobím invázií, vojen, hladomorov, epidémií a mnohých narušení života a kultúry; to isté obdobie však bolo obdobím výstavby veľkých katedrál, pamätníkov, domov, miest atď.; žiadny z nich nenesie znaky takýchto pohrôm.

Fulcanelli ďalej zdôrazňuje, že umenie úplne odráža kultúru a všeobecne sa mu darí iba v čase mieru.

Gotické budovy - katedrály a ďalšie - nepopierateľne odrážajú mier, vyrovnanosť, prosperitu a prosperujúcu šťastnú spoločnosť. Sochárstvo, zjavne využívajúce živé modely, nám ukazuje baculatých a dobre živených ľudí so žoviálnymi výrazmi, ktorí majú radi dobrý život a satiru. Aj obludy sú skôr komické ako desivé a trpiaci Kristovia sú všeobecne vykresľovaní skôr ako „odpočívajúci“ než ako skutočne trpiaci.

Ako zdôrazňuje Fulcanelli, keby bolo toto historické obdobie také „temné“, ako je zobrazované, keby ľudia trpeli a nariekali v biede ľudského utrpenia, umenie by to zobrazilo.

Ale nezobrazuje.

Niečo je tu skutočne nevysvetliteľne v neporiadku. A ako zdôrazňuje Fulcanelli:

„Je ľahké vyrobiť texty a dokumenty z ničoho. [...] Falšovanie a podvrhy sú staré ako kopce a história, ktorá nenávidí chronologické vákuum, musela niekedy na záchranu privolať [falšovateľov].“

V sedemnástom storočí odhalil jezuitský otec Jean Hardouin podvod, pri ktorom miestni obyvatelia vyrábali starogrécke a rímske mince a medaily a zakopávali ich v okolí krajiny, aby „vyplnili medzery“ v histórii a zarobili si peniaze predajom „nálezov“. V roku 1639 istý Jacques de Bie vydal Rodiny Francúzska, ilustrované Pamätníkmi starovekých a moderných medailí, ktoré podľa Anatole de Montaiglon obsahovali viac „vynájdových medailí ako skutočných“.

Fulcanelli ďalej uvádza ďalšie prípady, v ktorých sa objavuje možnosť -

pravdepodobnosť -, že naša história bola z veľkej časti vyrobená, ako stále rastúce strašidlo zmätku. Už sme videli, ako bol príbeh asteroidu dopadajúceho na zem „sfalšovaný“ ako „historická udalosť“, tj. Konštantínovo obrátenie znamením od Boha, a ako budeme pokračovať zistíme, že tento problém falšovania histórie nie je len príležitostná vec, ale opakuje sa znova a znova.

Ako sa už stalo, v súčasnosti existuje niekoľko významných odborníkov, ktorí zavetřili zradu a navrhujú presne to isté, čo navrhol Fulcanelli.

Okrem falšovania udalostí máme problém s falšovaním chronológie, ktoré podopierajú nepravdivé udalosti.

Keď preskúmame túto záležitosť zistíme, že chronológia starovekých a stredovekých dejín v ich súčasnej podobe bola vytvorená a do značnej miery zavŕšená sériou prác počas 16. a 18. storočia, počnúc J. Scaligerom (1540 - 1609), „zakladateľom modernej chronologickej vedy“ a D. Petaviusom (1583-1652). Chronológia je to, čo nám hovorí, koľko času uplynulo medzi nejakou historickou udalosťou a súčasnosťou. Na určenie skutočnej chronológie musí byť človek schopný previesť údaje v starodávnych dokumentoch do terminológie a jednotiek zúčtovania modernej doby. *Mnoho historických záverov a interpretácií závisí od toho, aké dátumy pripisujeme udalostiam v danom starodávnom dokumente.*

Prijatá tradičná chronológia starovekého a stredovekého sveta spočíva na základoch tekutého piesku. Napríklad medzi rôznymi verziami datovania tak dôležitej udalosti, ako je založenie Ríma existuje 500-ročná divergencia. Navyše „falšovanie čísel“ sa uskutočňovalo až do súčasnej histórie. Alexander Polyhistor urobil prvé kroky k naplneniu päťsto rokov, ktoré chceli do chronologického spojenia dostať zničenie Tróje a vznik Ríma. Ale to, čo robil, vskutku pomáhalo, alebo ešte viac pomýlilo túto záležitosť? Náhodou podľa inej chronológie padla Trója súčasne so založením Ríma a nie 500 rokov pred ním!

Isaac Newton sa dlhé roky venoval historickým a chronologickým štúdiám. Vytvoril vlastné tabuľky, ktoré sa stali všeobecne akceptovanou časovou osou. Mnoho ľudí si neuvedomuje, že niektoré z dôležitých udalostí gréckych dejín *svojevoľne posunul vpred a to až o 300 rokov, a udalosti egyptské až o tisíc rokov vpred.*

Prirodzene, prenikavé mysle dokázali rozlíšiť problémy už v šestnástom storočí. A.D., profesor univerzity v Salamanke, de Arcilla, publikoval dva príspevky, v

ktorých uviedol, že *celá história pred 4. storočia. n.l. bola sfalšovaná.*

V modernejšej dobe sa prvý vážny pokus systematizovať značný kritický materiál a analyzovať historické *paradoxy a duplikáty* z hľadiska prírodnej vedy uskutočnil ruský vedec a akademik N. A. Morozov (1854-1946).

V roku 1994 publikoval ruský matematik A.T. Fomenko *Empiricko-štatistickú analýzu naratívnych materiálov a ich aplikácie na historické datovanie*. Abstrakt tejto knihy hovorí:

Tieto dva zväzky predstavujú významné a jedinečné dielo, ktoré je prvé svojho druhu vydané v anglickom jazyku.

Na analýzu historických a chronologických údajov je uvedený celkový súbor nových štatistických postupov. Táto technika predstavuje nový dôležitý trend v aplikovanej štatistike.

Prvý diel sa zameriava hlavne na vývoj matematických štatistických nástrojov a ich aplikácií na astronomické údaje: datovanie zatmenia slnka v staroveku, datovanie Almagestu atď. Diskutuje sa o problémoch správneho datovania pre starodávne a stredoveké udalosti.

Druhý diel sa zameriava na analýzu starovekých a stredovekých kroník a záznamov (napríklad egyptských, byzantských, rímskych, gréckych, babylonských, európskych atď.). Ohromujúce množstvo historických údajov je braných v úvahu.

Záver, ktoré sa týkajú prijatého chronologického datovania udalostí v starej histórii, určite vyvolajú kontroverzie a vážne debaty. Autor navrhuje novú chronológiu, ktorá sa dramaticky líši od tradičnej. [...]

Hlavný výsledok je nasledovný: moderná „učebnica“ tradičných dávnych a stredovekých dejín je vláknitá kronika odvodená zlepením štyroch prakticky identických replík A, B, C, D z kratšej kroniky A. Tri kroniky B, C, D sú získané z A, ich posunutím, ako celého bloku dozadu o približne 333, 1053 a 1778 rokov. Inými slovami, celú „modernú učebnicu“ je možné úplne obnoviť z jej menšej časti A, výlučne umiestnenej napravo od roku 960, tj. každá epocha histórie, ktorá je dnes umiestnená naľavo (dole) od roku 960, je odrazom určitej skutočnej historickej udalosti z intervalu AD960 - AD1600.

[...]

Kniha poskytuje potrebné podklady a materiály pre inteligentnú účasť na takýchto diskusiách. [Kluwer Academic Publishers, 1994. P.O.Box 17, 3300 AA Dordrecht, Holandsko. ISBN 0-7923-2604-0 (zväzok 1) ISBN 0-7923-2605-9 (zväzok 2)]

Fomenkova práca si zaslúži celú sériu zväzkov, aby bolo možné o nej správne diskutovať, ale tu by to nebolo možné okrem povšimnutia, že mainstreamoví historici a archeológovia volajú „nevhodné!“ napriek tomu, že vyvodil niekoľko mimoriadnych záverov a svoje dôkladné analýzy prezentuje logickými argumentmi a úprimnou túžbou dostať sa k Pravde.

Ako sme už poznamenali, je čoraz jasnejšie, že „status quo“ je pre niektorých ľudí dôležitejší ako Pravda. Pokiaľ ide o stredoveké obdobie, ktorým sa v súčasnosti zaoberáme, (nezabúdajme, že angličtina nie je Fomenkovým prvým jazykom), Fomenko zdôrazňuje, že:

Zistili sme, že existuje silná paralelnosť medzi trvaním vládnutia pre anglické dejiny 640 - 1327 n.l. z jednej strany a byzantskými dejinami 378 - 830 n.l., ktoré pokračujú byzantskými dejinami 1143 - 1453 n.l. na strane druhej.

Naznačuje to, že Byzancia je originálom vo vyššie uvedenom paralelizme a Anglicko pred rokom 1327 n. l. - zrkadlenie. Bolo možné vidieť [...], ako boli anglické dejiny pred rokom 1327 n. l. skonštruované z niekoľkých obrazov Byzantskej ríše z rokov 1143 - 1453 n. l. [...]

Čitateľ sa možno pýta: Ako mohli byzantské kroniky byť vložené do stredovekých anglických dejín (ostrova Anglia)? Odpoveď bude mimoriadne jednoduchá, ak zo svojej mysle vymažeme obraz, ktorý vnucuje tradičná Scaligerova chronológia.

Počínajúc 11. storočím, na byzantskú ríšu zaútočilo niekoľko križiackych výprav. Na území Byzantskej ríše bolo založených niekoľko štátov feudálnych križiakov medzi 11.-14. storočím. V týchto štátoch bolo zmiešaných veľa národov: miestne obyvateľstvo, križiaci z Anglicka, Francúzska, Nemecka, Talianska atď. V týchto križiackych regiónoch a v Byzantskej ríši bola vytvorená nová kultúra, najmä boli napísané historické kroniky.

Medzi byzantskými obyvateľmi bolo veľa ľudí z Európy, najmä z jedného ostrova, ktorý sa neskôr bude volať Anglicko.

V roku 1453 n.l. Turci dobyli Carihrad (Konstantinopol). Byzantská ríša bola zničená a davy jej obyvateľov opustili krajinu. Mnoho z nich sa vrátilo do Európy, do svojej starej vlasti. Najmä – na ostrov Anglia.

Títo potomkovia križiakov si so sebou zobrali svoju byzantskú historickú kroniku, pretože tieto texty popisujú ich vlastné skutočné dejiny v byzantskej ríši (počas mnohých rokov – stoviek rokov). Prešlo niekoľko desaťročí. Na ostrove Anglia [pristáhovalci] začínajú písať jeho históriu (t. j. históriu ľudí žijúcich na ostrove).

V 16.-17. storočí sa objavuje niekoľko kvalifikovaných historikov a začínajú vytvárať všeobecné dejiny celej krajiny Anglia („od začiatku“). Pátrajú po starodávnych dokumentoch. Zrazu nájdu niekoľko starých truhlíc s „veľmi starými“ dokumentmi. Dokumenty sú zaprášené, papier je veľmi krehký a staré knihy sa rozpadajú na kúsky. Tieto kroniky boli prevezené z Byzantskej ríše. Ale teraz (v 16. – 17. storočí) to už nikto nevedel. Bohužiaľ, história týchto truhlíc je zabudnutá. A bohužiaľ sa zabúda, že tieto kroniky popisujú históriu INEJ KRAJINY.

Anglickí historici 16.-17. storočia starostlivo analyzovali tieto texty ako históriu „ostrovného Anglicka“ a vložili ich do základov „starej britsko-ostrovnej histórie, ktorá začala pred mnohými storočiami“. V istom silnom zmysle mali pravdu, pretože autori kroník boli skutočne úzko spätí s ostrovom Anglia (ale, zopakujme si, opísali INÚ KRAJINU – byzantskú ríšu). Tento proces je celkom prirodzený a nenaznačuje nijaké zvláštne falšovanie histórie.

Takéto prirodzené chyby boli nevyhnutné pri prvých krokoch vytvárania všeobecných dejín. Vo výsledku sa objavili také kroniky ako Anglosaská kronika, Nenniusova kronika atď.

Po nejakom čase táto nesprávna verzia starej anglickej histórie znehybnie a stane sa „pamätníkom“. Ďalší historici jednoducho upravia (len trochu) pôvodnú schému histórie a pridajú niekoľko nových dokumentov.

A až dnes, pomocou niektorých štatistických a iných metód, začíname

objavovať v „učebnici dejepisu“ čudné zákonitosti a začneme si uvedomovať, že skutočná história bola možno dostatočne kratšia a že dnes musíme zo „starej anglickej histórie“ odstrániť jej „Byzantskú časť“ a vrátiť tento kúsok na správne miesto (v časovom a geografickom zmysle). Tento postup je veľmi bolestivý. Uvedomujeme si to, pretože sme rovnaký problém objavili v staroruských dejinách, keď sme tiež našli niekoľko chronologických duplikátov.

Je možné, že tento proces „vkladania starých byzantských kroník“ na začiatok „miestnej histórie“ je predstavený pre niekoľko rôznych regiónov, ktoré úzko súviseli s byzantskou ríšou. Platí to najmä pre Rusko, Anglicko, Rím, Grécko. [a Francúzsko] [op. Cit.]

Ako bolo uvedené vyššie, je ľahké vyrobiť texty a dokumenty z ničoho. Falšovanie a povrhy sú staré ako kopce. J. K. Huysmans napísal v Las-bas:

„Udalosti nie sú pre človeka s talentom ničím iným ako odrazovým mostíkom nápadov a štýlu, pretože všetky sú zmierňované alebo zhoršované podľa potreby veci alebo podľa temperamentu spisovateľa, ktorý s nimi narába. Pokiaľ ide o dokumenty, ktoré tieto udalosti podporujú, je to ešte horšie, pretože žiadny z nich nie je neredukovateľný a všetky sú preskúmateľné. Ak nie sú iba apokryfné, je možné neskôr objaviť ďalšie, takisto neisté dokumenty, ktoré im odporujú a čakať, až budú znehodnotenú odhalením ďalších, nie menej istých archívov.“ [Huysmans, 1891, Ch II].

Fomenko veľkoryso naznačuje, že takýto proces falšovania histórie bolo niečo, čo sa len akosi „stalo“ a bez konšpiračných zámerov. Väčšinou s ním skôr súhlasím. Ale určite existujú aj ďalšie veci, ktoré silne naznačujú zámerné zatajovanie pravdy. A samozrejme, z časti histórie Byzancie, o ktorej existuje veľa dokumentácie, zistíme, že falšovanie skutočností bolo rovnako aktívne ako dnes.

Ale je na tom ešte niečo čudnejšie ako jednoduché vysvetlenie, ktoré Fomenko uviedol: chceme sa opýtať, aké vákuum existovalo v západnej Európe, aby bolo možné importovať históriu Byzancie? Nemali svoju vlastnú históriu? Čo sa tam dialo, kým na východe rástla Rímska ríša a kresťanstvo?

A tu v tejto otázke nájdeme niekoľko najzaujímavejších indícií.

Predchádzajúca časť: Pravda alebo lži (5. časť) - kresťanstvo a falošná história